

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie august 2014
III. senát

Nález:

spisová značka	III. ÚS 151/2014
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).</p> <p>Predmetným rozsudkom bol zmenený rozsudok krajského súdu preskúmavajúci na základe žaloby sťažovateľky rozhodnutia Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, resp. Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“ alebo „rada protimonopolného úradu“) vydané v správnom konaní za porušenie § 8 ods. 2 a 6 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hospodárskej súťaži“) pre zneužitie jej dominantného postavenia.</p> <p>Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namietala:</p> <ol style="list-style-type: none">rozdielnosť judikatúry najvyššieho súdu s poukazom na iné rozsudky, v ktorých dva iné senáty najvyššieho súdu za podobného skutkového a právneho stavu medzi inými účastníkmi konania na jednej strane a protimonopolným úradom dospeli v posúdení veci k iným právnym záverom, na základe čoho boli rozhodnutia krajského súdu zrušené a veci vrátené na ďalšie konanie.nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.
ratio decidendi	<ol style="list-style-type: none">vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zistil, že najvyšší súd sa v danej veci skutočne odchyľil od právnych názorov vyslovených inými senátmi najvyššieho súdu v obdobných veciach, keď za dostatočný právny argument na potvrdenie rozsudku krajského súdu nepovažoval zásadu, že k správne mu trestaniu (a uloženiu sankcie) môže protimonopolný úrad pristúpiť v prípade aplikácie generálnej klauzuly obsiahnutej v § 8 ods. 2 zákona o hospodárskej súťaži až potom, keď podnikateľ nerespektuje skutkovú podstatu nedovolennej praktiky, ktorej skutková podstata bola ustálená predchádzajúcim správnym rozhodnutím. Zároveň

	<p>však ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa najvyšší súd dôsledne a pomerne rozsiahlo zaoberal dôvodmi svojho odklonu od sťažovateľkou označených rozhodnutí vydaných v obdobných veciach, pričom sa v rozhodujúcej miere oprel o eurokonformný výklad relevantných ustanovení zákona o hospodárskej súťaži v kontexte dopadajúcich článkov zmluvy o Európskom spoločenstve (čl. 82), resp. zmluvy o fungovaní Európskej únie (čl. 102) upravujúcich zákaz zneužitia dominantného postavenia súťažiteľom v hospodárskej súťaži na spoločnom trhu. Svoju argumentáciu pritom najvyšší súd podporil poukázaním na aplikovateľnú judikatúru Európskeho súdneho dvora o možnosti použitia generálnej klauzuly definujúcej zneužitie dominantného postavenia a o práve orgánov na ochranu hospodárskej súťaže sankcionovať dominanta v prípade použitia novej praktiky pri zneužití postavenia na trhu. Napriek námietkam sťažovateľky o nezáväznosti judikatúry ustálenej v obdobných veciach Najvyšším správny súdom Českej republiky ústavný súd vzhľadom na takmer rovnaký obsah právnej úpravy, zhoda ktorej nepochybne pramení z komunitárneho práva, nepovažuje za ústavne neakceptovateľné, aby pri zmene právneho názoru najvyššieho súdu nebolo v konkrétnych otázkach podporne použitý argumentáciu vyplývajúcu z výsledkov rozhodovacej činnosti najvyššej súdnej inštancie iného členského štátu Európskej únie.</p> <p>Rozdielnosť judikatúry najvyššieho súdu ešte neznamená, že v sťažovateľkinej veci rozhodol najvyšší súd arbitrárnym, a teda ústavne neakceptovateľným spôsobom. Judikatúra totiž nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená za splnenia povinnosti najvyššieho súdu pristupovať k zmene judikatúry nielen opatrne a zdržanlivo (t. j. výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu predvídateľnosti), ale tiež s dôkladným odôvodnením a presvedčivým vysvetlením takéhoto postupu.</p> <p>2. k druhej námietke ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vo svojom rozsudku dostatočne odôvodnil hodnotiace závery ku skutkovým zisteniam ustáleným vo veci konajúcimi správny orgánmi, ako aj právne posúdenie postupu a rozsudku krajského súdu, ktorý nepovažoval za správny. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci pritom najvyšší súd odpovedal na pre prípad relevantné právne otázky a tieto odpovede ústavný súd hodnotí ako ústavne udržateľné a akceptovateľné.</p> <p>Ústavný súd pritom konštatuje, že sťažovateľka v danom prípade nepovažuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za svojvoľný, nelogický a nesprávny len preto, že sa nezhoduje s právnymi a skutkovými názormi sťažovateľky. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najprv zhrnul obsah odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, dôvody žalovaného uvedené v odvolaní a vyjadrenie sťažovateľky k podanému odvolaniu, a potom v relevantnej časti svojho rozsudku na strane 8 až strane 23 podrobne opísal, z akého skutkového stavu vychádzal a na základe akých úvah a právnych skutočností vo veci samej rozhodol. Svoje rozhodnutie pritom oprel aj o judikatúru iných súdov, či rozhodovacie prax Európskej komisie, Európskeho súdneho dvora a ESĽP. Ak aj najvyšší súd neodpovedal na všetky námietky sťažovateľky, ktoré uplatnila v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, v zásade sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami a obsah preskúmaného rozsudku nepredstavuje dostatočný dôvod na to, aby ústavný súd mohol len na tomto základe vysloviť, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených základných práv. Pokiaľ pri hodnotení konania sťažovateľky v rámci hospodárskej súťaže protimonopolný úrad dostatočne preskúmal jej konanie, nebolo v správnom súdnictve povinnosťou najvyššieho súdu zopakovať to, čo už vecne správne vyjadril protimonopolný úrad, ktorý dal primerané a zrozumiteľné odpovede na námietky sťažovateľky vo svojom správnom rozhodnutí, a to aj v prípade, že niektoré údaje z tohto rozhodnutia neboli sťažovateľke sprístupnené z dôvodu obchodného tajomstva.</p> <p><u>Z uvedených dôvodov ústavný súd nezistil porušenie práv sťažovateľky a sťažnosti nevyhoveli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 325/08, III. ÚS 538/2012, II. ÚS 209/04, I. ÚS 8/96 ESĽP: rozsudky Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998</p>

spisová značka	III. ÚS 35/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	17. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa ako správca konkurznej podstaty v procesnom postavení žalobcu domáhal v občianskom súdnom konaní určenia neúčinnosti mandátnych zmlúv uzavretých úpadcom voči konkurzným veriteľom a uloženia povinnosti žalovanému vrátiť do konkurznej podstaty sumu 331 939,19 € s príslušenstvom.</p> <p>Krajský súd ako súd prvostupňový žalobe vyhovel a po odvolaní žalovaného bol rozsudok krajského súdu potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdom odvolacím.</p> <p>Na podnet žalovaného podal proti rozsudku najvyššieho súdu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor a najvyšší súd na základe tohto opravného prostriedku uznesením zrušil rozsudok najvyššieho súdu.</p> <p>Proti tomuto uzneseniu v spojení s opravným uznesením podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej okrem iného namietal, že najvyšší súd mimoriadnemu dovolaniu vyhovel napriek skutočnosti, že samotný žalovaný nepodal proti rozsudku najvyššieho súdu dovolanie a obmedzil sa len na podanie podnetu generálnemu prokurátorovi. Takýto postup je pritom v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“).</p>
ratio decidendi	<p>V zmysle judikatúry ústavného súdu je ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (s výnimkou dovolania – § 243f ods. 2 písm. c) OSP) alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie, alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku.</p> <p>Táto judikatúra ústavného súdu sa premietla aj do rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ktorý uznesením sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009, z ktorého uviedol: „Podľa názoru dovolacieho súdu ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, no nebol úspešný. Požiadavka na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu ako podmienka konania o mimoriadnom dovolaní nie je daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku opomenul hájiť svoje práva, najmä nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. ich oneskoreným podaním, hoci ich mohol účinne využiť. Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu, a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti. Ak jeden z účastníkov občianskeho súdneho konania nevyužije svoje právo na účinné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu, hoci mu v tom nebránili dôležité, resp. závažné dôvody (čím realizuje svoje procesné dispozičné právo zdržať sa, resp. nevyužiť možnosť podať riadny či mimoriadny opravný prostriedok),</p>

	<p>právna istota druhého účastníka, spoliehajúceho sa na záväzné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie, nemôže byť narušená inštitútom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora.“</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri posudzovaní ne/splnenia podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania postupoval nielen v rozpore s vlastnou judikatúrou, ale aj s judikatúrou ústavného súdu, pretože v podstate žiadnym spôsobom nereagoval na skutočnosť, že žalovaný pred podaním podnetu generálnemu prokurátorovi nepodal dovolanie, ktoré mohol odôvodniť rovnako ako generálny prokurátor (§ 243f ods. 1 písm. c) OSP) tým, že rozhodnutie všeobecných súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) OSP), resp. namietat' vadu konania spočívajúcu v odňatí mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) OSP). Najvyšší súd sa v danej veci dôsledne nezaoberal tým, či sú naplnené predpoklady prelomenia právoplatnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou totiž vyplýva z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Takýmto postupom sa najvyšší súd bez odôvodnenia odchytil od ústavne súladného výkladu aplikovaného zákonného ustanovenia o mimoriadnom dovolaní (§ 243e ods. 1 OSP), následkom čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava).</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu porušené bolo, napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal právo na finančné zadostučinenie, keďže vyslovenie porušenia práva sťažovateľa v spojení so zrušením napadnutého rozhodnutia a vrátením veci na ďalšie konanie je v okolnostiach danej veci dostatočnou satisfakciou.</u></p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 51/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>1. júla 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ v procesnom postavení povinného podal návrh na zastavenie exekúcie v časti zriadenia exekučného záložného práva k nehnuteľnosti s poukazom na skutočnosť, že k predmetnej nehnuteľnosti bolo zmluvne zriadené záložné právo, pričom prednostný zmluvný veriteľ nedal na exekúciu nehnuteľnosti súhlas.</p> <p>Okresný súd uznesením návrh na zastavenie exekúcie zamietol s odôvodnením, že Občiansky zákonník ani Exekučný poriadok nevyžaduje na samotný vznik exekučného záložného práva súhlas prednostného záložného veriteľa, keďže nejde o spôsob vykonania exekúcie, pričom zriadením exekučného záložného práva sa aj oprávnený stal záložným veriteľom a to druhým v poradí. Vzhľadom na dikciu § 61a ods. 2 Exekučného poriadku a § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka potom oprávnený mohol udeliť súhlas na predaj zaťaženej nehnuteľnosti samostatne a nezávisle od názoru prednostného záložného veriteľa. Exekučný súd pritom poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 324/2010 zo dňa 30.9.2010 a II. ÚS 54/2012 v obdobných veciach, ktoré potvrdzovali jeho závery.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal,</p>

	že predmetné rozhodnutie je v rozpore so zákonom a odporuje judikatúre ústavného súdu v iných obdobných veciach.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd už vo veci sp. zn. III. ÚS 20/08 uviedol, že ak záložný veriteľ nikdy neudelil súhlas na predaj nehnuteľnosti (zálohu) v exekučnom konaní, exekútor podľa § 61a ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka nemohol viesť exekučné konanie na záloh, a teda ani zriadiť exekučné záložné právo na záloh. Ak tak exekútor urobil, porušil zásadným spôsobom procesný predpis – Exekučný poriadok, ale aj hmotnoprávny predpis – Občiansky zákonník, čo pri svojom rozhodovaní mal okresný súd vziať do úvahy. Takýto postup je nielen v rozpore s uvedenými právnymi predpismi, ale ide aj o neprípustné obchádzanie zákona, v rozpore so zásadou vyjadrenou v čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorej štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.</p> <p>Na druhej strane však vo veci sp. zn. I. ÚS 324/2010 I. senát ústavného súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy odmietol ako zjavne neopodstatnenú na základe výkladu, podľa ktorého aj napriek dikcii § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku je možné zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť povinného, ktorá už je predmetom iného (zmluvného), skoršie vzniknutého záložného práva, a to bez súhlasu skoršieho záložného veriteľa, „nemožno považovať za ústavne nekomformný“.</p> <p>Právny názor, ktorý III. senát ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 20/08 zaujal, vychádzal z plenárneho rozhodnutia v konaní sp. zn. PL. ÚS 20/05, v ktorom plénum ústavného súdu nevyhovelo návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na vyslovenie nesúladu § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka s čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v uvedenej veci návrhu navrhovateľa nevyhovел, keď zdôraznil, že z § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka „je teda zrejmé, že ak záložný veriteľ (bez postavenia oprávneného) nesúhlasí so súdnou exekúciou, nemožno ju viesť. Z toho vyplýva, že exekučný súd nesmie vydať exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, ak exekútor so žiadosťou o vydanie poverenia nepredloží aj súhlas záložného veriteľa. V prípade, ak by napriek nedostatku súhlasu záložného veriteľa došlo k vydaniu poverenia, aj v takom prípade by tento nedostatok súhlasu viedol k zastaveniu exekúcie pre jej neprípustnosť.“. Ďalej v predmetnej veci ústavný súd konštatoval, že cieľom § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka je „zvýšená právna ochrana záložného veriteľa vo vzťahu k uplatneniu práva na exekučné konanie na veci zaťažené zálohom. Záložný veriteľ ako prednostný veriteľ má mať najsilnejšie postavenie pri uspokojovaní svojich pohľadávok zo zálohu a toto právo by nemalo byť obmedzované ani záložnými veriteľmi so záložnými právami, ktoré vzniknú neskôr. Tento legitímny cieľ ale na druhej strane neznamená a nemôže úplne znemožniť uplatňovanie práv ostatných veriteľov voči dlžníkovi“. Napokon ústavný súd v konaní sp. zn. PL. ÚS 20/05 uzavrel, že „obmedzenie rozsahu exekúcie vyplývajúce z ustanovenia § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka súvisí s hmotnoprávnou úpravou záložného práva (§ 151a nasl. Občianskeho zákonníka), ktorá posilňuje ochranu záložného veriteľa. Súčasťou tejto ochrany je súhlas záložného veriteľa s exekúciou na záloh. Tento súhlas treba považovať za súčasť vzniku práva na súdnu a inú právnu ochranu v exekučnom konaní a za predpoklad na úspešné začatie a vedenie exekúcie.“.</p> <p>Podľa názoru III. senátu ústavného súdu vytvárajú právne závery pléna ústavného súdu ako najširšieho kolektívneho orgánu ochrany ústavnosti vo veci sp. zn. PL. ÚS 20/05 v spojení s právnym názorom formulovaným vo veci sp. zn. III. ÚS 20/08, a to aj so zreteľom na charakter a funkcie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, dostatočný ústavnoprávny rámec pre konštatovanie, že rozhodnutie vo veci sp. zn. I. ÚS 324/2010 treba považovať za ojedinelé vybočenie zo stabilnej rozhodovacej praxe ústavného súdu. Na podklade toho sa III. senát ústavného súdu cíti viazaný práve judikatúrou vo veciach sp. zn. PL. ÚS 20/05 a sp. zn. III. ÚS 20/08, a túto aj v konaní o sťažnosti sťažovateľa uprednostňuje a aplikuje. Vo svetle uvedeného nemožno považovať rozhodnutie ústavného súdu o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu uznesením okresného súdu za faktor prehlbujúci trvalé inkonzistencie v rozhodovacej praxi ústavného súdu, ktorý prostredníctvom ochrany ústavnosti bezpochyby pôsobí aj ako zjednocovateľ judikatúry všeobecných súdov, hoci to nie je jeho základnou funkciou.</p> <p>V ďalšom rozhodnutí ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 54/2012 týkajúcom sa obdobnej</p>

	<p>veci bola sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy odmietnutá už pri jej predbežnom prerokovaní, pričom hlavným dôvodom odmietnutia bola neoprávnenosť osoby sťažovateľa na jej podanie. II. senát ústavného súdu len ako obiter dictum konštatoval neopodstatnenosť sťažnosti.</p> <p>III. senát ústavného súdu sa však s argumentom o neoprávnenosti povinného domáhať sa ústavno-súdnej ochrany proti rozhodnutiu, akým je aj napadnuté uznesenie okresného súdu, nestotožňuje. Je v tejto súvislosti potrebné zdôrazniť, že okresný súd návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a jej odklad nezamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľa na jeho podanie. Naopak, meritórne sa dôvodmi sťažovateľovho návrhu zaoberal. Ako potom na ich právnom hodnotení založil zamietavý výrok, poskytol sťažovateľovi právnu ochranu v určitej právnej kvalite, s ktorou ak sťažovateľ nie je spokojný, nemožno mu uprieť namietat' rozpor jej poskytnutia so základným právom zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto ani v prípade konfrontácie s vecou sp. zn. II. ÚS 54/2012 nevidí III. senát ústavného súdu dostatočne relevantné dôvody na odchýlenie sa od stabilnej rozhodovacej praxe nastolenej právnymi názormi v konaniach sp. zn. PL. ÚS 20/05 a sp. zn. III. ÚS 20/08.</p> <p>Z uvedených dôvodov III. senátu ústavného súdu, ako už bolo uvedené, zotrúva na právnom názore, podľa ktorého okresný súd ako súd exekučný je v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie založenom na tvrdenom porušení § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku súdnym exekútorom povinný skúmať, či súhlas vyžadovaný oboma uvedenými zákonnými ustanoveniami bol záložným veriteľom daný. Nedostatok tohto súhlasu nemožno ospravedlniť ani argumentáciou, podľa ktorej zriadenie exekučného záložného práva nie je spôsobom vykonania exekúcie. Aj § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka, ba i § 61a ods. 2 Exekučného poriadku bez akýchkoľvek pochybností hovoria o vedení exekúcie na záloh, teda o celom procese smerujúcom k nútenému vymoženiu judikovanej pohľadávky, nielen o konkrétnom procesnom úkone ako súčasť tohto procesu. Preto formalistický argument okresného súdu, že zriadenie exekučného záložného práva nie je spôsobom vykonania exekúcie, nemožno akceptovať.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: PL. ÚS 20/05, III. ÚS 20/08 ESELP: Beian v. Rumunsko, rozsudok zo 6. decembra 2007</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 546/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>10. júna 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v občianskom súdnom konaní a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 191/07-28 zo 17. januára 2008.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p>

	<p>1. Čo sa týka zložitosti veci, ústavný súd nehodnotil skutkovú a právnu zložitost' veci, pretože to bolo už predmetom posudzovania v náleze sp. zn. I. ÚS 191/07 zo 17. januára 2008 a s týmto hodnotením prvého senátu ústavného súdu sa tretí senát v zásade stotožňuje.</p> <p>2. V rámci druhého kritéria ústavný súd síce nemohol konkrétnejšie zhodnotiť správanie sťažovateľa, pretože nemal k dispozícii kompletný spis, ale na druhej strane zo spisu a rovnopisov listín, ako aj vyjadrení účastníkov konania bolo dostatočne preukázané, že spis sa od vydania nálezu viackrát niekoľko mesiacov nachádzal na dovolacom a odvolacom súde aj v dôsledku podaní sťažovateľa, ktorý pravidelne podával opravné prostriedky proti rozhodnutiam okresného súdu (nebol v nich prevažne úspešný), čo malo nepochybne vplyv na doterajšiu dĺžku tohto konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, bol postup samotného okresného súdu, ktorý v posudzovanom období síce priebežne konal (neboli zistené väčšie obdobia nečinnosti), dvakrát rozhodol rozsudkom a nariadil aj niekoľko pojednávaní, ale jeho konanie bolo neefektívne. O neefektívnom postupe svedčí skutočnosť, že krajský súd v priebehu konania vrátil okresnému súdu spis s opravným prostriedkom bez meritórneho rozhodnutia pre pochybenie v postupe okresného súdu, ale najmä to, že prvý z rozsudkov okresného súdu bol po odvolaní zrušený krajským súdom pre nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov, keďže takýto príkaz už bol okresnému súdu uložený v predchádzajúcom náleze.</p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 58/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Eubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález –vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>10. júna 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určení neplatnosti kúpnej zmluvy o predaji bytu a o vzájomnom návrhu na určení neplatnosti dohody o vydaní bytového domu v časti týkajúcej sa predmetného bytu, ktoré sa začalo v roku 1993.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, konanie nevykazuje známky právnej zložitosti. V danom prípade však išlo o skutkovo zložitejšiu vec, keďže bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie vo veci, táto skutočnosť však nemôže ospravedlniť zistený neefektívny postup okresného súdu a to najmä vzhľadom na povahu veci (riešenie bytovej otázky), ktorá si vyžaduje osobitnú rýchlosť konania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka bola</p>

	<p>aktívna a súčinnosťná, pričom využívala viaceré svoje procesné oprávnenia (podávala procesné návrhy, návrhy vo veci samej, návrhy na doplnenie dokazovania, opravné prostriedky), v dôsledku čoho došlo k predĺženiu konania. Keďže zodpovednosť za vznik týchto prekážok postupu konania nemôže znášať okresný súd, ústavný súd túto okolnosť zohľadnil pri rozhodovaní o výške finančného zadost'učinenia.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd opierajúc sa o svoju konštantnú judikatúru zastáva názor, že napadnuté konanie, ktoré nebolo právoplatne skončené od roku 1993, nie je potrebné osobitne vyhodnocovať a hodnotiť jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom v jeho doterajšom priebehu. V okolnostiach danej veci už samotná dĺžka konania (21 rokov) je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a ničím neospravedlňiteľná</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 201/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v trestnom konaní, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako poškodený a ktoré sa na súde vedie od roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, predmetné trestné konanie nemožno považovať za právne ani skutkovo zložitú. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v trestnom konaní spôsobených správaním sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ neprispel k dĺžke posudzovaného trestného konania. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a konštatoval, že trvanie napadnutého trestného konania viac ako 8 rokov na okresnom súde je už samo osebe neprimerané. Ústavný súd poukázal na to, že postup okresného súdu bol neefektívny, čo vyplýva predovšetkým z toho, že prvý z dvoch rozsudkov okresného súdu bol odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP	***

a iných súdov	
---------------	--

spisová značka	III. ÚS 226/2014
sudca spravodajca	Ľubomír Dobrík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyslovení neplatnosti právnych úkonov, ktoré sa začalo v roku 1997.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o otázku zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ho nemožno hodnotiť ako zložité. Po skutkovej stránke sa zložitosť veci prejavuje v tom, že na strane odporcov je 42 účastníkov a súd u viacerých z nich nemal k dispozícii aktuálne adresy na doručovanie písomností. V dvoch prípadoch musel tiež pripájať spisy z dedičského konania po zomretých účastníkoch konania. V období, kým do konania nevstúpili ďalší účastníci konania na strane odporcov (vrátane sťažovateľov), okresný súd konal viac-menej plynule, bez výraznejších prieťahov v konaní. Uvedené okolnosti však nemôžu ospravedlniť niekoľkoročnú nečinnosť okresného súdu.</p> <p>2. Ďalším kritériom, bolo správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, pričom ústavný súd nezistil na strane sťažovateľov žiadne skutočnosti, ktoré by prispeli k zbytočným prieťahom v konaní okresného súdu.</p> <p>3. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu súdu, v posudzovanom prípade sa v konaní okresného súdu v období od vstupu sťažovateľov 23. mája 2003 do konania vyskytujú výrazné obdobia nečinnosti. Posledný úkon vo veci bol vykonaný dňa z 12. januára 2007 a okresný súd vo veci nekoná už viac ako sedem rokov, pričom nebola zistená žiadna prekážka, ktorá by ospravedlňovala pasivitu okresného súdu a bránila mu v plynulom postupe vo veci.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 44/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	17. júna 2014

dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v občianskom súdnom konaní a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 375/2011-34 z 26. októbra 2011.
ratio decidendi	Zo zapožičaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že trvanie napadnutého konania v posudzovanom období bolo zapríčinené procesným postupom sťažovateľa, ktorý maril postup súdu svojimi opakovanými návrhmi na rozšírenie predmetu konania a ich následnými späťvzťahmi, nekvalifikovanými podaniami, ktorých vady bolo potrebné odstraňovať, ako aj podanými opravnými prostriedkami proti procesným rozhodnutiam súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní v období po právoplatnosti skoršieho nálezu nedochádzalo k zbytočným prieťahom. V tejto súvislosti ďalej tiež dodáva, že okresný súd už na pojednávaní konanom 3. apríla 2014 vyhlásil rozsudok vo veci samej. <u>Vzhlľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 159/2014
súdca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie neplatnosti dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov a o určenie, že v návrhu jednotlivo opísané veci patria do dedičstva, ktoré sa začalo v roku 2007.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá: 1. Pokiaľ ide o otázku zložitosti sporu, ústavný súd konštatuje, že konanie možno hodnotiť vzhľadom na konkrétne okolnosti veci (tvrdenia o nepriaznivom zdravotnom stave jednej zo zmluvných strán majúcom negatívny vplyv na jej spôsobilosť k právnym úkonom) ako čiastočne skutkovo náročnejšie. Právnu zložitosť vecí ústavný súd nezistil, keďže predmet konania tvorí stálu súčasť agendy všeobecných súdov. 2. V rámci hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria nezistil ústavný súd žiadne také okolnosti, ktoré by signalizovali podiel sťažovateľiek ako účastníčok konania na predĺžení konania narušením jeho plynulosti. 3. Pokiaľ ide o hodnotenie postupu súdu, ústavný súd konštatuje, že konajúce súdy (vec bola v priebehu konania postúpená na miestne príslušný okresný súd) sa dopustili zbytočných prieťahov, keď boli nečinné v celkovom rozsahu štyroch rokov a troch mesiacov. Vzhľadom na to nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred konajúcimi

	<p>súdmi (viac ako sedem rokov) považovať za ústavne akceptovateľnú.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov finančné zadost'učinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 225/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	24. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa začalo v roku 2004.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť vecí, ústavný súd konštatuje, že zo skutkového hľadiska ide čiastočne o zložitejšie konanie (napr. pre potrebu doplniť znalecké dokazovanie a z dôvodu, že účastníci sústavne navrhujú nové dôkazy), avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub prípadnej faktickej náročnosti vecí. Ústavný súd súčasne nezistil, že by išlo o právne zložitú vec vzhľadom na podrobnú judikatúru všeobecných súdov týkajúcu sa predmetu konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispelo, aj keď sťažovateľ niekoľkokrát požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínov, na čo mal ako účastník konania právo. Za prieťahy takto vzniknuté neznaša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. Ústavný súd preto dobu súvisiacu s odročenými pojednávaniami na žiadosť sťažovateľa nezapočítal do doby zbytočných prieťahov v konaní okresného súdu.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania takmer 9 rokov a 10 mesiacov, z toho na okresnom súde takmer 9 rokov je už samo osebe neprimerané. Ústavný súd nezistil väčšie obdobia úplnej nečinnosti okresného súdu, avšak dĺžka konania na okresnom súde svedčí o tom, že jeho postup bol neefektívny a nesústredený. Okresný súd sice vykonal množstvo pojednávanií, avšak vec do dnešného dňa nie je právoplatne skončená.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.